

õsel näggi Liso sedda wannameest unnes, ja temma silmist seddasamma heldet meest kui ennege, agga kep ei olnud kâes, waid piddas kâe sirrul, ja pakkus pih-hust middagi Liso kätte. Kui Liso sedda piddi was-towõtma, ja kât ligutas, ârkas temma unnest, agga ni kohhe asjus temmasse nou, kunninga metsa miina kôndima. Rahhe pâwa pârrast olli laupâaw, ja et tó siis aegsamalt lõppes, lâks temma õhtul ennast jallotama ja joudis pea se tuttawa metsa-kohhta, kus teised hilja aego kolledat asja ollid nâhha sanud. Eliski Liso ei tunnud hirmo senna miines, waid temma melest olli ikka nenda, kui lâhhâks temma armsa kutsmisse peäle wâlja. Rõndis wait olles head tükki aega ebdase ja taggase, senna ja teina, agga ei nâinud keddage. Pitka peäle wimaks sallaja hiem kippus peäle, et silmad âkkitselt kargasid kohhast teise kus ial middage arwas liikuwad. Pâärw olli jo liggi tunni aega loja lâinud, ja Liso piddi jo tuppä minnema, agga korräga wannamees ühhe poõsa

taggant ilmus. Ei olnud temmal mitte keppe kâes, agga temma silmad tunnistasid armo kui ennege! Mo tüttar, ütles temma, sinno sâ on ârrakustutud! Tggamees peab asjalinne ollema, sepârrast jâ tööb armastama ni kaua kui ellad. Agga kui peaksid so mullase ihho liikmed tööb tehhes wahhest noikuma, siis wõtta neid sellesamma toetaja salwiga woida. Ühtlase andis temma üht kassetohhust kânnaste teh-tud torbikut Liso kätte, ja kaddus jälle poõsa tahha. Liso tännades hüdis: Olle terve heateggia wanna-mees, et armoga mulle olled appi tulnud! ja mõtles isfienneses: Se wiisist on üks kaitseja ingel, kelle kätte antud, innimeste lapsi tele juhhatada, ei tahha ma ial maenitsust mahhajätta.

Liso emma olli kâl omma ihho hâddas itta jallal olnud ja tööb teinud, ommeti ohraleikussest sa-dik tundis oiete, kuidä se hâdda temmale tagga sure-maks kaswis; jookseja asjus õllasse, ja aias aioti